Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 12

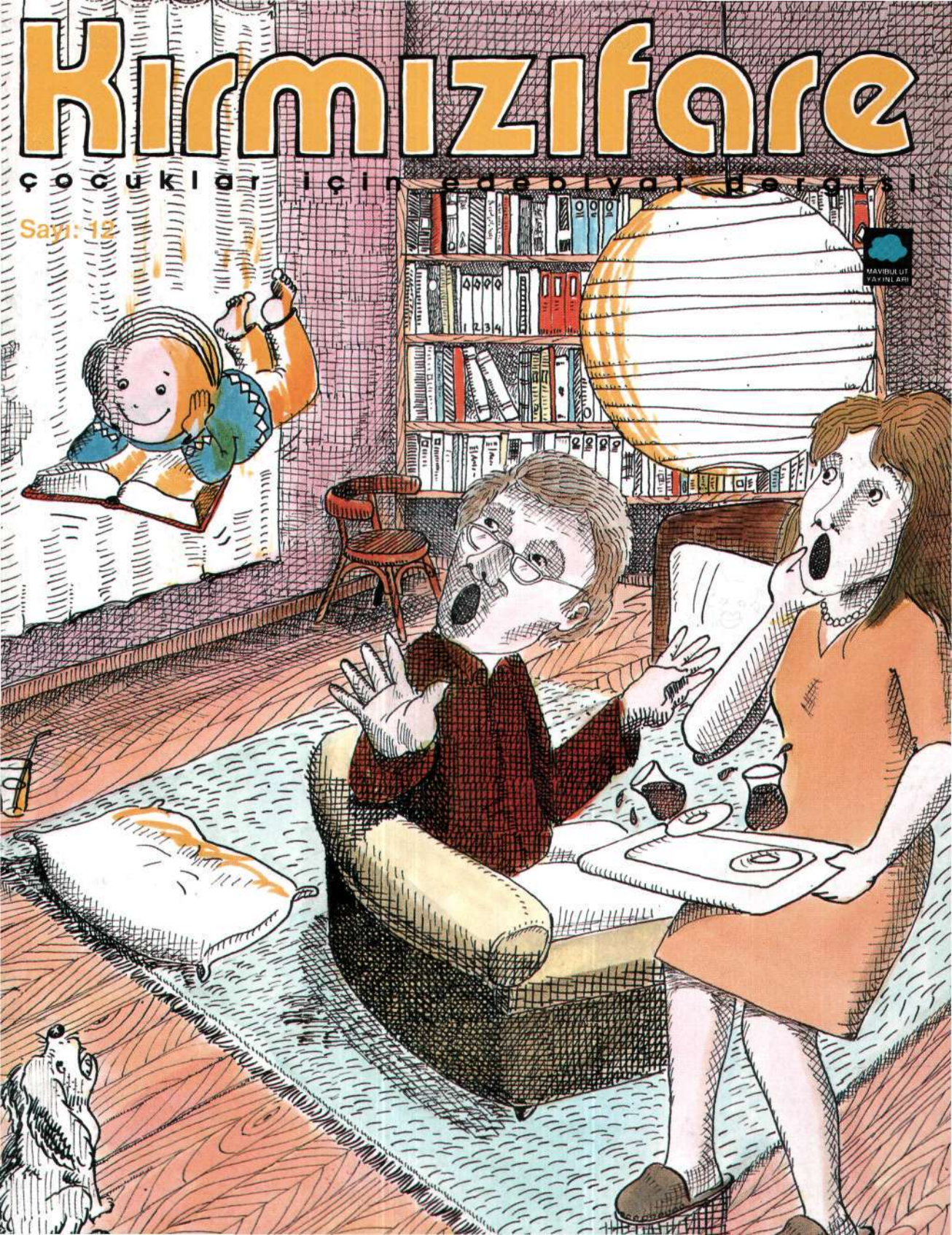

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 12 TEMMUZ-AĞUSTOS 1992

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI
YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)
İç filmler: Reprograf (511 38 26)
İç Baskı: Reklamajans (Tel: 519 00 42)
Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

İki ayda bir çıkar. Fiyatı: 10.000 TL.
Yıllık abone bedeli (1992 yılı için 6 sayı): 60.000 TL.
(Yurtdışı: DM 45)
Abonelik başvurulan, başvurunun yapıldığı yılın
başından o yılın sonuna kadar geçerli olacak şekilde işleme konulur.

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Fatih Erdoğan**

Merhaba!

* **Kırmızıfare**'miz artık 40 sayfa! Üstelik mektup, öykü, şiir yazmayı, resim yapmayı seven abonelerine de küçük bir armağanı var: Ne olduğunu dünyada bilemezsiniz! Evet, bir yavrusu var artık Kırmızıfare'mizin! Adı da **Fındıkfaresi!** Dergimizin sayfalarını çoğaltırken bir bölümünü de sizlere ayırmak istedik. Orta sayfalarımıza bakın bakalım, "Cik cik!" edip duran ufaklıktan hoşlanacak mısınız!

* BORUSAN OTO firmasının çevre konusunda çocuklar için bir kitap bastırdığını duyunca çok sevinip kendileriyle görüştük. Firma yetkilileri, abonelerimize dağıtmamız için "ÇOCUKLAR! 50 BASİT ÖNLEMLE DOĞAYI KURTARABİLİRİZ!" adlı kitaptan 400 tanesini bize armağan etmek inceliğini gösterdiler. Biz de bu kitapların tamamını abonelerimize göndermeye karar verdik. Ne yazık ki kitap sayısı sınırlı olduğundan bütün abonelerimiz bu kitabı alamayacak. Kırmızıfare'mizin ilk yayımlandığı günden beri hiç aksatmadan aboneliğini sürdürenlere yollayabiliyoruz ancak. Lütfen yeni abonelerimiz bizi bağışlasınlar ve üzülmesinler, çünkü Kırmızıfare nasıl olsa onları da sevindirmenin bir yolunu bulur. BORUSAN OTO yetkililerine teşekkür ediyoruz.

* Bu sayımızın son sürprizi arka kapağımızda. 77 ay boyunca çeşitli dergilerde yayımlanmış olan "Çocuktum Ufacıktım" adlı öykü dizisini birazcık da biz konuk etmek istedik ve 78. öyküyle onu aramıza aldık.

Edebiyat ve sevgi dolu günler dileriz.

Kırmızıfare

İçindekiler

Aydede.....*Sumru Balıkçıoğlu* 3

Tomçik.....*Gülsevin Kıral* 4

Balonlar.....*Abbas Cılga* 8

Akvaryum.....*Mehmet Güler* **14**

Fındıkfaresi.....**19**

Onu Seviyorum.....*Fatih Erdoğan* 23

Camdan Ayakkabılar.....*Serhan Sernikli 24*

Bir Kitap Bir Yazar.....**37**

İpucu Bizden Çözümü Sizden.....*Turan Yüksel* 38

Hangi Kitaptan?.....**40**

Aydede

Sumru Balıkçıoğlu

Var mısın dedim Güneş'e
Yarışalım senle biraz
Tamam, dedi Güneş
Hedef karşıki Kiraz

Güneş yerinde saysın
Ben ok gibi fırladım
Koşup bir çırpıda
Kirazın yanına vardım

Aa bir de baktım bizimki
Pürkeyif o koca dalda
Kiraz yemeye koyulmuş
Doldurup avurduna

Akşam oldu Güneş battı
Aydede çıktı göğe
Seslendim ona da
Yarışa var mısın diye

Aydede çok yaşlı
Galibi belli yarışın
Yormayalım dedeyi
Ayşe'nin evi yakın

Dedem yerinde saysın
Ben ok gibi **fırladım**
Koşup bir çırpıda
Ayşe'nin evine vardım

Aa bir de baktım bizimki
Pürkeyif koca koltukta
Tavla oynamaya dalmış
Ayşe'nin babasıyla

Elbette ki biraz
Bozuldum bu sonuca
Kıs kıs gülen de kim
Saklanıp şu buluta

Hınzır Kutup Yıldızı
Oyun mu yok yeryüzünde
Ordasın gördüm seni
Hadi çık ortaya sobe

Resim: *Aytül Akal*

Tomçik'ten Mektup

Gülsevin Kıral

Resimler: *Kemal Urgenç*

MERHABA,

BEN Tomçik. Size bu mektubu, başımızdan geçen çok ilginç bir olayı aktarmak için yazıyorum. "Hıh, çok ilginç olsaydı; televizyonda izlerdik, gazetelerden okurduk," diye dudak bükmeyin, lütfen. Hem, bir mektup almak gazete veya televizyon haberini izlemekten daha güzel değil mi?

Şimdi size öyküsünü anlatacağım gürültü ne zaman başladı tam hatırlayamıyorum. Geçen bahar olmalı, çünkü bizimkilerle uçurtma uçurmak için çıktığımız o tepede duymuştuk bu sesi ilk olarak. Hani guguk kuşlarının guguklarının en güzel duyulduğu, rüzgârın yapraklarla fıs fıs konuştuğu tepe. O gün duyduğumuz, güneyden esen rüzgârın taşıdığı, belli belirsiz bir sesti. Ancak günden güne, yavaş yavaş çoğaldı ve çok rahatsız etmeye başladı.

"Aman canım, apartman dairesi mi bu, hiç komşu ülkenin gürültüsünden rahatsız olunur mu?" demeyin; gürültü öyle arttı ki, birbirimizi duyamaz olduk. Düşünebiliyor musunuz; ne arkadaşlarımızla oyun oynayabiliyor, ne merak ettiklerimizi sorabiliyorduk. Okulun başlama zilini, arabaların kornasını ve daha pek çok şeyi duyamadığımızdan her şey altüst olmuştu.

Anlatacaklarımızı hareketlerle anlatmaktan, hepimiz birer pantomimci olup çıkmıştık. Şöyle güzel bir şarkı dinlemeyi öyle özlemiştik ki.

Ne sesi olduğunu ise kimse anlayamadı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Güneyimizdeki ülkede filler koşuyor olmalı."

"Afrika kıtası kayıp güneyimize gelmiş olmalı. Bu duyduklarımız da tamtam sesi."

"Güneyimizdeki ülkede bir sürü insan horluyor olmalı."

Kısa zamanda, bu durum ülkenin en önemli sorunu haline geldi ve Başbakan, Bakanlar Kurulu'nu toplantıya

çağırdı. Hareketlerle anlatarak, anlatamadıklarım kâğıtlara yazarak uzun bir toplantı yaptılar. Sonunda, birisinin komşu ülkeye gidip, durumu anlaması gerektiğine karar verdiler. Bu işi yapmak üzere kimi seçtiler, biliyor musunuz? Babamı! Babamın peşine kimin takıldığını tahmin edersiniz.

Tabii, ben! Babam eve gelip, bize komşu ülkeye gideceğini anlattığında, ona:

"Babiş'cim, ben de seninle geleyim, ne olur?" dedim.

Babam, ona "Babiş" dememe bayılır. Ben ona "Babiş" dediğimde, önce biraz duralar, sonra, benim istediğim olur.

Babam gene biraz düşündükten sonra, "Neden olmasın?" dedi. "Bence bir sakıncası yok."

Arabaya atlayıp yola çıktık. Ben yolda biraz uyudum, biraz da bulutları şekillere benzetme oyunu oynadım.

Komşu ülkeye vardığımızda babamla gözlerimize inanamadık. Sokaklar, caddeler bomboştu. Koskoca ülkede kimsecikler yok gibiydi. Oysa, gürültü iyice artmış, kulaklarımızda yankılanır olmuştu. Böyle bir sesle, hiç kimsenin olmadığı sokaklarda yürümek gerçekten ürkütücüydü. Birdenbire, o kıvırcık saçlı, bol pantolonlu çocuk çıktı karşımıza. Bizi görür görmez yanımıza koştu ve el kol hareketleriyle sorular sormaya başladı.

"Siz kimsiniz? Nereden geliyorsunuz? Neden uyumuyorsunuz? Akşam olunca güneş nereye gidiyor, ya sabah olunca ay? Yağmur neden bazen eğri eğri yağıyor?"

Bu kadarı da fazlaydı ama. Buraya, biz soru sormak için gelmiştik. Sonunda onu biraz soluklanıp bizim sorularımıza yanıt vermeye razı edebildik.

Adı Piti'ydi ve bize tüm olan biteni anlattı.

"Bizim buralarda, kimse merak etmez. Neyi mi merak

etmez? Hiçbir şeyi merak etmez. Dağların neden yüksek olduğunu, güneşin nasıl oluştuğunu veya diğer ülkelerde çocuklara neden değişik isimler konduğunu hiç merak etmezler. Ben çok merak ediyorum, ama kimse bana cevap vermiyor. Neyse, bizim ülkedeki büyükler uyumayı çok severler. Ama gitgide daha fazla uyumaya başladılar; derken bütün gün uyur oldular. Artık çalar saatler boşu boşuna ötüyor, uyanan birkaç kişi olursa, yüzünü yıkayamadan ya da giymemeden yeniden uykuya dalıyor. Şimdi bazı evlerde başını musluğa dayamış, ya da bir bacağını pantolonunun paçasına sokmuş olarak uyuyan pek çok kişi bulabilirsiniz. Herkes uyuduğu için, benim de çok canım sıkılıyor. Üstelik uyurken müthiş horluyorlar. İşte sizleri buraya getiren ses bu: HORULTU!"

Piti'nin bu durumu babamla beni çok üzmüştü. Babam ellerini kafasına dayayıp, parmaklarıyla trampet çalmaya başladı. Bir şey düşünürken hep bu komik şeyleri yapar. Piti'nin anlattıkları bana çok inanılmaz gözükmüştü.

"Diğer çocuklar da uyuyorlar mı, Piti? Onların canı sıkılmıyor mu?" diye sordum. Piti, "Hepimiz çok uzak evlerdeyiz, ne yaptıklarını bilmiyorum. Herhalde, onlar da benim gibi sıkılıyorlardır," dedi.

Bunun üzerine babam kafasını tıpırdatmayı bıraktı ve "Tamam, Piti!" diye bağırdı. "Çocuklar merak eder!"

Doğrusu, babamın ne demek istediğini ne ben anladım, ne de Piti. Tabii çocuklar merak eder. Ne var bu kadar bağıracak? Babam heyecanla konuşmasını sürdürdü:

"Tüm çocukları bir araya toplasak, belki siz bu havayı dağıtabilirsiniz. Bir araya gelirseniz, bu ülkedeki miskinliği yok edebilir, burayı canlandırabilirsiniz."

Babamın planının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorduk ama, en azından, bir sürü çocukla bir arada olmak düşüncesi çok hoşumuza gitmişti.

Hemen arabaya atlayıp, yola koyulduk. Piti, tüm evlere ok gibi dalıyor, sıkkın sıkkın oturan çocukları dışarıya

çağırıyordu. Kimi çocuklar, çevrelerindeki herkes uyuduğu için uyuyakalmıştı. Ama Piti'nin sesini duyar duymaz, yataktan fırlayıp aramıza katılıyorlardı. Kısa sürede, ülkedeki tüm çocuklar biraraya gelmişti. Herkes yalnız olmaktan o kadar sıkılmıştı ki, hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Çocukların konuşmaları kuş cıvıltısı gibi yükselmeye başladı. Hattâ o kadar çoğaldı ki, horultu sesini bile bastırdı. Bir anda güneş daha fazla parlamaya, çiçekler daha çok kokmaya başlamıştı. Babam haklıydı, bir şeyler oluyordu.

Evlerdeki insanlar yavaş yavaş uyanmaya başladılar.

"Bu sesler de nereden geliyor? Kuzum biz ne kadar zamandır uyuyoruz?" diye birbirlerine sormaya başladılar. Bu ülkedeki insanlar da, tıpkı herkes gibi merak etmeye, düşünmeye, soru sormaya başladılar. Daha önceleri ilgilenmedikleri pek çok şey, şimdi onlara çok zevkli ve eğlenceli geliyordu. Değil bütün gün uyumak, gündüzler yapmak istediklerini yapmaya yetmiyor, bir sonraki günü iple çekiyorlardı. Eh, biz de o korkunç sesten kurtulmuş olduk. Piti ile hâlâ mektuplaşıyoruz. Bana çok hoş mektuplar yazıyor. Bazı tatillerde de birbirimizi görmeye gidiyoruz. Eğer siz de bana mektup yazarsanız çok sevinirim.

Sevgiler,

Tomçik

Balonlar

Abbas Cılga

Resim *'Selma Yiğiter*

Kentin ünlü, hem de tarihi parkında yapılacak olan "Çiçek ve Çocuk Bayramı" na okulumuz adına katılacak kırk iki öğrenciydik. Bu bayram biz çocuklara çiçeği daha çok sevdirmek amacıyla, Anakent Belediyesi'nce düzenlenmişti.

Tüm okul dersteyken bayram grubu olarak biz okul bahçesindeydik. Bahçe ıssız, sessiz geliyordu bana. İçindeki insan azlığı, onu sessiz bir yer durumuna sokmuştu. Demek dinlenme saatlerinde bahçede çok coşkulu, çok gürültücü oluyormuş okulun öğrenci topluluğu...

Dördüncü sınıflardan birinin öğretmeni olan Nihal Öğretmen rehberimiz olacaktı. Bizi ikişerli sıraladıktan sonra bazı şeyler söyledi:

"Okulumuzu temsil edecek grup olarak çok çok dikkatli, düzenli, disiplinli davranmak zorundayız çocuklar! Grup gezilerinde bu ..söylediklerim olmazsa insanın başına işler açılır. Aman şu geziyi olaysız bitirelim, yüz akıyla dönelim okulumuza. Bu konuda beni üzmeyeceğinize inanıyorum. Sizlere de güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayın çocuklar!..

Okulumuzca bir taşıt tutulamadı parasal olanaksızlık nedeniyle. Belediye otobüsleriyle gideceğiz. Güzel şeyler göreceksiniz. Okullar halkoyunları oynayacak. Yurdumuzun çeşitli yörelerinden pek çok oyun göreceksiniz. Oyuncuları bol bol alkışlamak, alkışlarınızla ödüllendirmelisiniz.

"Bir de Anakent Belediye Başkanı açacak bayramı. Onu sık sık televizyonda görüyorsunuz. Bu kez kendisini; canlı, yakınınızda göreceksiniz. Sayın başkanı da alkışlamanız gerekir..."

Ortalardan biri sordu:

"Sayın Başkan da mı oynayacak öğretmenim?"

Kahkahalar yükselmez de ne olur?..

Soru sahibine karşı, tek sözcüklü bir konuşma yaptı bir öğrenci arkadaşımız:

"Deli!.."

Rehberimiz gene konuştu:

"Bayram yerine pek çok okul, pek çok öğrenci gelecek. Gürültücü olmak hiç iyi olmaz. Bayramın tadını kaçırır. Tatsızlık yaratmayacağınıza inancımı belirtiyorum...

"Hemen gidelim. Erken gidersek; önden yer alırız. Gösterileri daha rahat biçimde izleme olanağı buluruz..."

Öğretmenimiz önde, biz peşinde yürüdük. Bahçe kapısından çıktık. Durak çok yakındı bize. Varıp bekledik.

Belediye otobüsü geldi sonunda. Biletlerimizi okul yönetimi almış, Nihal Öğretmenimize vermişti. Biz bilet atmayacaktık. Bize düşen; çabuk davranmak, kurallara uyarak otobüse binmek, otobüsün içinde de kurallara uymaktı.

Öğretmenimiz, kapı açıldıktan sonra, otobüs şoförüne:

"Kırk iki öğrencimiz var şoför bey. Önce çocukları alsak da sonra biletleri atsam ben, olur mu efendim?" dedi.

Şoför, "Olur öğretmen hanım!" diye yanıt verdi.

Çabucak bindik. Otobüs tıklım tıklım dolu değildi ama, gene de ayakta yolcular vardı. Bizden kırk üç kişi binince iyice kalabalıklaştı. İçerisi sıcaktı. Ter kokusu vardı insanı rahatsız edici. Yolcular, oflayıp poflamaya başlamışlardı. Biz de sıkıntıdaydık. Fakat katlanmaktan başka yolu yoktu bu işin...

Gülhane Parkı'nın önünde indik. Böyle bir yolculuğun sonunun gelmesi ne iyiydi!... Sıkışıklıktan kurtulmak ne hoştu böyle!..

Tarihi parka girdikten sonra ulu çınarların gölgesi altında yürüdük. İşte bayram başlamıştı! Çınar gölgesi, serinlik, o yolculuktan sonra tam bir "bayram"dı biz çocuklar için...

Çınarların, pastalardaki mumlara benzeyen çiçekler taşıyan atkestanelerinin altından yürüdükten sonra hafif bir yokuştan çıkıp, düzlüğe ulaştık. Bayram kutlama yerine gelmiştik.

Orası baştan sona banklarla doldurulmuştu. İlk gelen okullardan biri de bizdik. Bu nedenle öne yakın yerlere oturduk. Bulunduğumuz yerin çevresi çınarlarla çevriliydi. Üstümüz açıktı. O açıklıkta gökyüzünün maviliğini görüyorduk. Mavinin yaprak yeşiliyle çevrilmesi hoş bir görünüm oluşturuyor, bu iki renk birbirlerine çok yakışıyordu.

Sağ yanımızda, son bankların biraz ötesinde balonlar vardı. Belki yüz, belki beş yüz balon bir araya getirilmişti. Onlar bir satıcının balonları olamazdı. Renk renk balonlar bir ipe bağlanarak süs oluşturmuşlardı. Birlikte hafiften kıpırdıyor, çocuklar topluluğuna el sallıyorlardı sanki...

Okullar geliyor, çocuk sayısı giderek artıyor, bayram yeri giderek kalabalıklaşıyordu.

Üstümüzden martılar geçti bir sürü. Martı sürüsü pırıl pırıl gökyüzüyle bizim aramızdan geçmişti. Ayakları geriye doğru gergin, gövdelerine yapışıktı. Başlarını sağa sola bükerek, aşağıyı gözlüyorlardı. Aralarından biri:

"Vah! Vah! Vah!" der gibi öttü.

Ötüş biçimiyle, aşağıdaki çocuklara şaşkınlığını anlatıyor gibiydi...

Ağaçlar, martılar, balonlar, öğretmenler, öğrencilerle bir bayram yerindeydik. Çocukların çoğalmasıyla Dirlikte çoğalan uğultuyla bayram günümüzü yaşıyorduk. İyi etmiştik de gelmiştik.

"Alo, alo! Bir iki üç! Alo, alo! Bir iki üç!.."

Mikrofondan duyduğumuz bu konuşma uğultunun kesilmesine neden oldu. Karşımızdaki sahnede şişman birini gördük. O şişman adam konuştu mikrofondan:

"Sevgili çocuklar dikkat! Sayın Başkanımız aranıza katılmak, sahneye gelmek üzereler..."

Yaklaşan birçok yetişkin kişi arasında Sayın Başkan'ı gördüm. Hiç de yabancı gelmedi bana. Televizyondaki gibi biriydi. Televizyonun evimizde gösterdiği kişiyi kendime yakın buldum.

Başkanın kendini sahnede göstermesi uzun sürmedi. Çocuklar onu hemen tanıdılar. Bunu da bir şarkının ilk

sözcüğüne birlikte başlamış gibi:

"A aaaaaa!" deyişleriyle belli ettiler.

Suskunduk. Tüm gözler, televizyonda görüp tanıdığımız başkandaydı. Herkes onu olanca dikkatiyle inceliyordu.

Sayın Başkan yorgun görünüyordu. Kaşları da çatıktı. Mikrofonu o şişman amcadan alıp dudaklarına yaklaştırdı. Uzaklara, çok uzaklara bakıyordu. Çocuklarla göz göze gelmek istemiyor gibiydi.

"Gülhane Çocuk ve Çiçek Bayramı'na hoş geldiniz çocuklar!" dedi ilkin.

Çığlık çığlığa yanıtladık:

"Sağooool!"

"Sağol" deyişimiz stadyumdaki maç seyircilerinin, "Goool!" deyişine benzemişti biraz. İnsan çokluğuyla söylenirken, sözcükler böylesine uzatılarak söyleniyordu demek?..

Onca çocuğun kendisine, "Sağol!" deyişinden hiç de etkilenmişe benzemiyordu karşımızdaki ünlü kişi. Mavi gözleriyle uzaklara bakmayı sürdürüyordu. Soluklanmasını mikrofona yansıtarak yaptığı konuşma şöyleydi:

"Çiçek dünyanın en güzel yaratığıdır! Çiçeklerin en güzeli de kuşkusuz ki lâledir. Lâlenin asıl yurdu ülkemizdir. Özellikle de İstanbul kenti lâle yetiştirmeyi tarihi boyunca bilmiş, bilgisini başkalarına da öğretmiştir..."

Konuşması sertti, azarlayıcı gibiydi başkanın. Onun öğretmen olmadığına sevindim. Eğer çocukları varsa, babalarından çok azar işiteceklerini düşündüm.

Konuşmasmı sürdürüyordu:

"Lâleyi sevelim çocuklar!.."

Peki yalnız lâleleri mi sevecektik? Öbür çiçekler de güzel değil miydi? Onlar da sevgi beklemezler miydi? Niçin lâleyi önemsiyordu da öbür çiçekleri de sevmemizi, önemsememizi ögütlemiyordu sayın başkan?..

"Bu yıl îstanbulumuza, bir milyon lâle soğanı dikmiş bulunuyoruz. Soğanlar tuttu. Çiçeklerini büyüttü, açtı. Çok mutluyum ki koparılmadı, yolunmadı lâlelerimiz. İşte böyle olmak zorundayız. Çiçekleri sevmeliyiz. Çiçekleri koruyan sevgidir. Böyle olmazsa, yaşatılamaz.

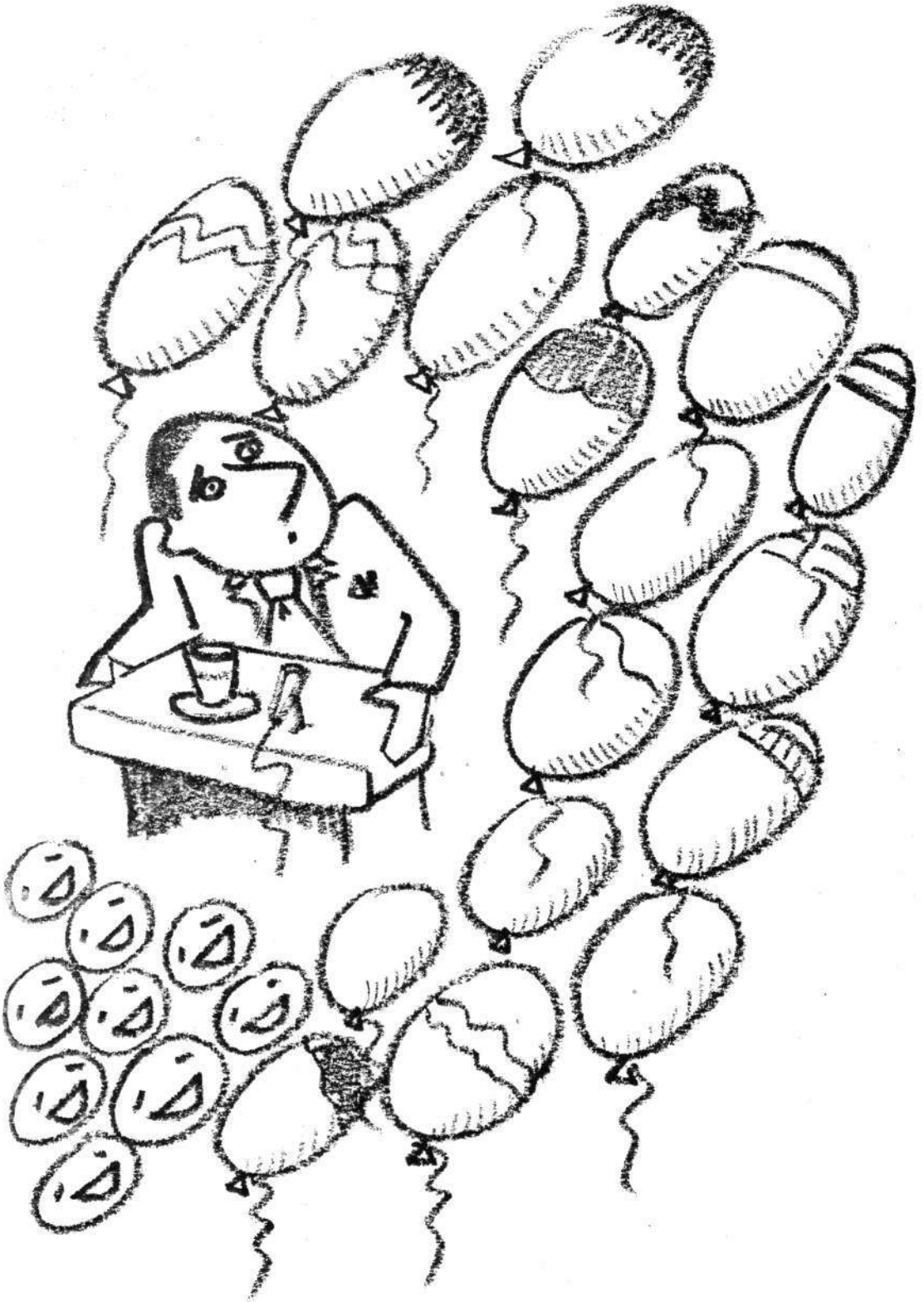

İstanbullu, çiçeklere karşı sevgisizse, ben nasıl koruyabilirim lâleleri? Her lâlenin başına bir bekçi dikemem ki!.. Sevgi en iyi bekçidir lâlelere, öbür güzelliklere...

"Gelecek yıllarda daha çok lâle dikeceğiz. Beş milyonluk kentimizde, beş milyon lâlemiz olacak. Bu ne demektir, bu? Bu demektir ki; birimizin tümümüze, tümümüzün birimize lâle armağanı olacaktır, demektir..."

Sayın Başkan, başka ülkelerden de söz etti. Gördüğüne, öğrendiğine göre, uygar ülkelerde çiçekler katledilmiyormuş. İnsanlar uygarlaştıkça çiçekler güven içinde yaşama, yetişme, büyüme olanağı buluyormuş...

Başkanımız daha da konuşur, gördüğü ülkeleri daha da anlatırdı ya; birden hep bir ağızdan bağırdı çocuklar:

"He he heeeeey!..."

Bu bağırışı kahkahalar izledi. Bakışlar gökyüzündeydi. Artık ne başkan dinlenirdi, ne de başkası. Herkes renk renk balonlardan oluşmuş, kocaman bir balonlar bulutunun üstümüzden geçişiyle ilgileniyordu.

Balonlar; bağlı oldukları ipi kendileri mi koparmışlardı devinimleriyle, yoksa onu biri kesmiş miydi, Dilemeyeceğim, ama ipi de çekip götürerek gidiyorlardı Eminönü, Aksaray'a doğru süzüle süzüle! Görünüm çok güzeldi. Renk renk balonlardan oluşmuş balonlar bulutu çok hoştu. Çocuklar bu güzelliği, bu yolculuğu alkışlıyorlardı...

Sahneye baktım. Sayın Başkan da katılmıştı alkışa, gülmeye. Yüzündeki yorgunluk silinmiş, mavi gözlerinin ışığı bollaşmıştı. Daha bir sevimli, daha bir bize yakındı şimdi Sayın Başkan!..

Konuşması bitmiş miydi, yoksa daha konuşacaktı da; bu neşelenmeden sonra konuşmayı gereksiz mi bulmuştu, bilmem. Mikrofonu görevliye verip ayrıldı karşımızdan. Şişman amca, başkanı selamlayarak aldı uzatılanı. Sonra da:

"Sevgili çocuklar! Sıra milli oyunlara geldi," dedi.

AKVARYUM

Mehmet Güler

Resimler: *Erol Taştan*

Çocuk, elinde bir kutu ilaçla lışardan geldi.

Soluk soluğa kalmıştı. Kaç gündür ölüyordu balıkları. Ne yapsa fayda etmiyordu. Sıraya girmişlerdi sanki. Hastalananların hareketlerinde önce bir azalma görülüyordu. Durgunlaşıyorlar, eskisi gibi verilen yeme koşmuyorlardı. Ağızlarını bir iki dokundurup çekiliyorlardı. Sonra birden ölüveriyorlardı. Beyaz, fosforlu karınlarıyla ters dönüp kalıyorlardı suyun üstünde.

Ölüm neydi? Nasıl oluyordu? Günlerdir bu konuya kafasını yorup durdu. Ürkütücüydü her şeyden önce. Korkunçtu. Tüm güzellikleri yok ediyordu bir anda. Bu yüzden olmalı, en çok ondan tiksiniyor, ona kızıyordu. Balıklarının yaşamaya sevdalandığı yerde gelip yakalıyordu ölüm. Püskülkuyruk için böyle olmuştu. Kırmızıbaş, Benekli, Ateşparçası, Gökkuşağı, Camgöz için de aynıydı. Kısa sürede neşelerini yitirmişler, ölüm denilen o görünmez şeye teslim olmuşlardı.

Kötü olduğu için mi bu kadar güçlüydü ölüm? Yaşam denen şey neden bu kadar zayıftı? Yanıtını bulamadığı yüzlerce soru çoğalmıştı kafasında. Ya Gökkuşagı'na ne demeli? Aynı sonuç sabah onu da beklemişti. Tüm renkleri soluvermişti birden. Sarının, morun, pembenin, kırmızının en güzelini alıp gitmişti. Ya Ateşparçası? Gece gündüz asma fenerler gibi yanardı. Denilebilir ki hep meşale taşırdı elinde. Karanlıklarda bile çevresine bir top ışık

bırakarak dolaşırdı. Onun da hastalığı uzun sürmemişti. Doğru dürüst vedalaşmadan çekip gitmişti dünyadan...

Çocuk, çenesini ellerinin arasına alıp daha dikkatli baktı. Gözleri doldu. Gece gündüz kıpır kıpır olan akvaryumu ölü yerine dönmüştü. Su bile mavi değildi eskisi kadar. Uzak köşesine süs için koyduğu yeldeğirmeni neşeyle dönmüyordu. Hava filtresi ak köpüklerini kabartıp durmuyordu. Deniz diplerini hatırlatan yosunların, su bitkilerinin serin gölgeleri ürkütücüydü. Ölüm sessizliği gibi bir şey doldurmuştu her yeri.

Dalıp gitmişti ki evin kedisi Pamuk'u yanında gördü. Merak dolu kocaman gözleriyle o da bakıyordu akvaryuma. Onca üzüntüsüne karşın Pamuk'a bakıp güldü. Son günlerde ona da bir şeyler olmuştu. Meraklı insanlara benziyordu en çok. Sessizce geliyor, arka ayakları üstünde oturuyor, akvaryumu uzun uzun seyrediyordu. Belli ki balıkların ölmelerine o da üzülüyordu. Oysa ilk günlerde öyle değildi. Kuyruğunu sallayarak akvaryumun çevresinde hızlı hızlı dolanır, balıkları kapmak için camın üstüne atılıp dururdu. Giderek vazgeçmişti bu huyundan. Birlikte yaşamaya alışmıştı onlarla. Sonra balıkların bir bir ölüp gittiklerini gördükçe o da üzülmeye başlamıştı. Şimdi kendisinin acısını paylaşmak ister gibi sokuluyordu yanına. Durup bakıyordu. Epeyce zaman sonra insan gibi ağlamaklı bir yüzle çekip gidiyordu.

Kedisini tutup kucağına aldı. Akvaryumun kapağını açtı. Çarşıdan yeni getirdiği ilaçtan suya döktü. Böyle durumlarda yem vereceğini sanıp eline üşüşen balıklar kıpırdamadılar bile. "Bak," dedi kedisine. "Balıklarım ölüyor. Bense bir şey yapamıyorum."

Daha fazla konuşamadı. Boğazına bir şeyler tıkandı.

"İstersen suyunu değiştir," dedi annesi.

"Daha dün değiştirdim," diye yanıtladı onu. "Suyla ilgisi yok. Ne yapsam ölüyor balıklarım."

Ağlamamak için, dişlerini sıktı.

Akvaryumun başından

uzaklaştı. Gidip televizyonu açtı. Daha önceleri severek izlediği diziden tad almadı. Kapattı. Ders çalışacaktı. Ödevi vardı. Gidip kitaplarının, defterlerinin başına oturdu. Biraz çalıştıysa da kendini veremedi. Yeniden gelip balıklara baktı. Attığı ilaçları yememişlerdi. Akvaryumdaki balıkların anası durumunda olan Mavikanat devinimlerini daha çok azaltmış gibiydi. Karnı kocamandı. Gebe miydi yoksa? Sevindiyse de umudu fazla sürmedi. Belki de hastalığının verdiği bir şişkinliktir, dedi içinden. Kim bilir, belki onun da sonu gelmişti... Mavikanat'ın akvaryuma geldiği ilk günü düşündü. Hepsinden ayrı bir mavisi vardı. Lepisteslerin, japonbalıklarının, blackmolylerin, çöpçübalıklarının, astronotların, platilerin arasından mavi bir ışık gibi kayardı. Balıkları hep o yönetirdi. Çoğu kez tümünü peşine takar, büyük balık sürülerine dönüştürürdü. Küçük akvaryumu koca bir deniz dibi gibi zenginleştirip hareketlendirirdi.

Elini Mavikanat'a doğru uzattı. Her zamanki alışkanlığıyla gelip parmağını camın öte yüzünden yalamasını istedi. Ama yapmadı. Sönükleşmiş kocaman gözleriyle bakıp durdu kendine... "Balıkların yaşamı bu kadar kısa mı Mavikanat?"dedi. 'Tüm balıklarım ölüyor. Bari sen ölmesen olmaz mı?.."

Yine fazla konuşamadı. Hep böyle olduğu anlardaki katılık gelip boğazına durdu. Dokunsalar ağlayacaktı. Gidip yarıda kalan ödevini tamamlamaya çalıştı. Erkence de yattı. Uzun süre uyuyamadı. Dönüp durdu yatakta. Balıklarım düşündü. Tümü ölürse, akvaryumunu

götürüp verecekti birilerine. Bir daha da balık almayacaktı. Onların da ölümüne dayanamayacaktı çünkü.

Düşünde akvaryumunu gördü. Gerçekte olduğu kadar küçük değildi. Kapalı bir kutuya da benzemiyordu. İnce, uzun bir kanalla uzak denizlere açılıyordu. Mavikanat yine tüm balıkları peşine takmıştı. Işık seli gibi bu kanaldan sonsuz denizlere doğru akıp gidiyordu.

Sevinerek uyandı. Uyanır uyanmaz da doğru akvaryuma koştu. Gözlerine inanamadı. Tüm balıkları suyun üstünde hareketsizdi. Mavikanat da onların içindeydi.

"Hepsi ölmüş!" diye bağırdı. "Mavikanat da ölmüş! Hiç balığım kalmadı artık!"

Annesiyle babası yataklarından koşup geldiler. Feryadına evin kedisi Pamuk bile uyanmıştı. Şimdi hepsi üzgün üzgün seyrediyor, kimse ses çıkarmıyordu.

Çocuk, hep içinde tuttuğu gözyaşlarını bıraktı. Günlerdir biriken sular ince uzun iplikler gibi süzülmeye başladı. Durmadan ağladı...

"Gel," dedi annesi. "Okul için daha erken. Bizim yatakta birlikte yatalım."

İtiraz etmedi. Annesiyle babası elinden tutup yataklarına götürdüler. Onların arasına girdi. Bebekliğinden beri ilk kez ikisine sarılarak uyudu. Okul zamanı gelince her zamanki gibi annesi kaldırdı. Kahvaltısını hazırlayıp giydirdi. Okuluna yolcu ederken yanaklarından öptü, üzülmemesini söyledi.

Ne kadar üzülmemeye çalıştıysa da yapamadı. Okul dönüşü öğrenci servisine binmedi. Dalgın dalgın yürüyerek gelirken akvaryumunu nereye, kime vereceğini düşündü.

Eve geldiğinde kimseyle konuşmadı. Bu sessizlik Pamuk'a bile geçmişti. Eskisi gibi bacaklarına sarılmıyor, miyavlayıp durmuyordu.

Bir alışkanlık mı, ayakları yine alıp akvaryumun başına götürdü. Daha önce pul pul olan su sessizdi. Bir uçtan bir uca renk dalgası gibi koşuşan balıklardan hiçbiri yoktu. Artık dönmeyen yeldeğirmenine, kabarcıklar çıkartmayan hava filtresine dalgın dalgın

bakıyordu ki yosunlar arasında yüzlerce balık yumurtası gördü. Gözlerine inanamadı. Yaklaşıp daha dikkatli baktı. Yanlış görmemişti.

'Yumurtalar! " diye bağırdı. 'Yüzlerce, binlerce!.."

Heyecandan ne söyleyeceğini şaşırmış gibiydi.

Yine annesi, babası, Pamuk koşarak geldi.

"Bakın!" dedi onlara. "• Balan!" .

Gördüklerine onlar da inanamadı.

"Mavikanat'tan," dedi. "Hamileydi o! Bu kadar yumurta onun eseri!"

"Doğru," dedi annesi. "Son günlerde çok büyüktü karnı. Öldüğünde ise küçülmüştü. Ölümü yeni bir yaşama dönüştürdü o."

Çocuk, tüm acılarını unuttu birden. Sevinip hopladı. Pamuk'un boynuna sarıldı. O akşam ara sıra çalışmak için masasına gittiyse de hemen dönüp geldi. Yumurtalardan renkli, küçük balıkların çıkmasını umutla bekledi. Gece bile uykularını böldü. Akvaryumunun başına oturdu... Daha şimdiden görüyordu onları: Pul pul yüzlerce, binlerce balık yavrusu yumurtalarını çatlatıyor, mavi suları, yosunları dalgalandıra dalgalandıra yüzüp duruyordu...

Fındıkfaresi

Kırmızı fare abonelerinin çıkardığı dergi

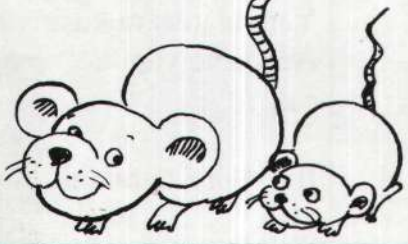

Merhaba!

Fındıkfaresinin bu ilk sayısında tüm Kırmızıfare abonelerine selam ve sevgiler.
Eğer siz de abonemizseniz ve güzel öyküler, şiirler, mektuplar yazıyor, resimler yapıyorsanız, Fındıkfaresi'ne yollayabilirsiniz.

Yazışma adresimizi biliyorsunuz:
Mavibulut Yayınları P.K. 607 Sirkeci
34435 İstanbul

KEŞKE OLSAM

Güzel bir kuş olsam
Havalarda uçsam
Bulutlarda süzülsem
Güzel bir kuş olsam

Bir geyik olsam
Tüm ormanları gezsem
Hiç avcı olmasa
Güzel bir geyik olsam

Bir bulut olsam
Gökyüzünde dolaşsam
İnsanları seyretsem
Keşke bir bulut olsam.

Evgin Gülten (Mardin, yaş: 13)

ÇEVREMİZ

Çevremi seviyorum.
Eğer temiz olursa,
Çevremi seviyorum
Kuş sesleri doluysa,
Çevremi seviyorum
Orada ağaçlar yeşil,
Sular mavi olursa,
İnsanları çalışkan,
Çocuklar sağlıklıysa,
Çevremi seviyorum
Herkes sevgi doluysa.

Elçin Abla Çocuk Yuvası

Bilmeceler

1- İstanbul' da bir tane, İzmir' de iki tane, Dünya' da hiç yok.
2- İki tarafı da aynı olan giyecek nedir?
3- Kırmızı mendil denize düşerse ne olur?
4- Hangi kapı kapanmaz?
5- Kapılar niçin kilitlenir?
6- Kimin önünde kral bile şapka çıkarır?

Selin Tiftikçi
(Konya, yaş: 10)

YANITLAR: 1-"İ" harfi, 2-Kazak, 3-Islanır, 4-Kapalı kapı, 5-Tekrar açılsın diye, 6-Berberin.

ÇOCUK KALBİ

Çocuk kalbi balon gibi
Yükseliyor göklere
San, kırmızı, mavi

Çocuk kalbi
Çiçek gibi
Yayıyor her
Tarafa güzel kokularını

Çocuk kalbinde mutluluk
Neşe bütün güzellikler
Yeryüzünde çocuk
Kalbinde kötülüğe
Yer yok iyilikten çok.

Pelin Aydemir (Bodrum, yaş: 10)

AH ŞU ÇOCUKLUK

Üff! Saat on iki olmuş
Yatma saatim geçmiş
Kitap okusam annem kızacak,
Yataktan kalksam uykum kaçacak,
Yanına gitsem kusur olacak,
Acaba ne yapıla-
cak?

Bir sihirli lambam
olsa,
Söylesem ona,
Beni getirse yirmi
yaşına,
Versem karar kendi başıma
Ne zaman yatacağıma.

Ceren Sönmez (İstanbul, yaş:8)

DOĞUM GÜNÜ

Ahmet Kılıç bir doktordu. Bu gün de işi bitmişti. Beyaz önlüğünü askıya astı. Ceketini ve paltosunu giydi. Çıkmadan bir kere odasına göz atıp, odadan çıktı.
Ahmet bey'in arabası yoktu. Onun için işe gidip gelirken ya otobüse, ya da taksiye binerdi. Bu gün geç çıktığından otobüsünü kaçırmıştı. Onun için bir taksi tuttu ve evine gitti. Evine geldiğinde taksicinin parasını ödedi ve evinin zilini çaldı.
Kapıya tek kızı olan Fatma çıktı.
Kızı: - Hoş geldin babacığım...
Ahmet bey : - Hoş bulduk kızım, annen nerde?
Kızı: - Bilmiyorum baba, ben okuldan geldiğimde evde yoktu. Yatağında bir kağıt buldum, fakat açmadım seni bekledim.
Kızının bu sözleri Ahmet beyi biraz korkutmuştu. Acaba ne olmuştu. Yatak odasına girdi, kağıdı okumaya başladı.
Kağıtta "Mutlu yıllar" yazıyordu. Birden "sürpriz" diye bir ses odayı çınlattı. Karısı ve dostları Ahmet beye sürpriz yapmışlardı. Çünkü bugün doğum günüydü. Çok mutlu olmuştu, yorgunluğu uçup gitmişti. O gün en mutlu günü oldu.

Yaşar Erdoğan (Kocaeli, yaş:l 1)

BİR KİTAP

Melis Bilgin 1980 yılında İstanbul'da doğdu. 1983 yılından başlayarak beş yıl süre ile Resim Heykel Müzeleri Derneği'nde resim çalışmalarına katıldı. Şu anda Amerikan Robert Lisesi'nde öğrenci. **Henüz Çocuğum** Melis'in ilk kitabı

Henüz çocukken insan mutlu olduğunun farkında değil galiba...

Yoksa neden daima büyümek istesin ki?

Melis Bilgin

MAVİ GÖZLER
Bir cam gibi buğulanmış,
Mavi gözleri çocukcağızın.

Gökyüzünden düşen
Yağmur damlaları gibi
Yaşlar akıyor
Mavi gözlerinden
Çocukcağızın...

Denizdeki dalgalara
Benziyor buğulanma.

Mavi gözleri çocuğun
Uzakta.
Gökdelenlerin arasında
Kaybolmuş
Çocuk parkına baktıkça.

HAYDİ AÇIKLASANIZA
Neden savaş?
Neden barış değil?
Gördünüz işte; Irak ile
İran'ı.
Sekiz yıl boyunca
Savaştılar hiç durmadan...
Geçen ne ellerine?
Yıkılmış kentler,
İşlemez halde araçlar
Ve ölen insanlar...

Neden bir savaş daha?

Her yüzyılın başında
Bir savaş patlıyor.
Amacınız ne bundan?
Haydi! Açıklasanıza...
Söylesenize bana!..

Eğer istediğiniz,
Nüfusun azalması ise
Başvursanıza
Aile planlamasına...

TOPUM
Zıp zıp zıplar
Hop hop hoplar...
Beni peşinden koşturmaya
Bayılır minik topum...
Ne kadar yaramazsın sen topum.

HENÜZ ÇOCUĞUM
Henüz çocuğum,
Henüz çocuk...
Aklım ermiyor
Bazı şeylere...
Ermezse ermesin.
Aman... Bana ne!..
Yanımda
Oyuncak bebeğim,
Karşımda
Şekerlemelerim,
Önümde
Resim defterim
Olduktan sonra...
Nedir kederim?..

Cikcik Postası

Sevgili Kırmızıfare Dergisi
Sizi çok sevdim. Kırmızıfare Dergisi, size ilk defa mektup yazıyorum. Kırmızıfare Dergisi seni böyle yazan kişiye çok teşekkür ederim. Kırmızıfare sana yine mektup yazacağım. Ben sana güzel bir söz söyleyeceğim. Kırmızıfare Dergisi sizi çok çok sevdim. Şimdilik hoşçakal, Kırmızıfare.
Meral Duzla (İstanbul)

Biz de seni çok sevdik. Bize yine yaz! Kırmızıfare.

Sevgili Kırmızıfare,
Bilindiği gibi bu dergi çok sevilen bir dergi. Ben de bu dergi hakkındaki önerilerimi yazmak istedim.
Bu dergi çok sevdiğim bir dergi, onun için o değerli ve güzel sayfalarını reklamlarla doldurmanı istemiyorum. Fakat arada bir olmasını isterim.
Kırmızıfare, sayfalarının birinde bilmeceler yazsan daha çok sevinirim. Ben de sana birkaç bilmece gönderiyorum.
Selin Tiftikçi (Konya, yaş: 10)

Sevgili Selin,
Önerilerin için teşekkürler. Fatih'e söyledim, bilmecelerin bu sayıda Fındıkfaresi'nde.
Kırmızıfare

Sevgili Kırmızıfare,
Derginizi çok seviyorum. Tatilden geldiğimiz zaman zarf gördüğüm zaman heyecanlanmıştım. Zarfın içini açtığım zaman üç dergi ve bir mektup gördüm. Hemen mektubu okudum ve teyzemin kızı Zeynep Barutçu'nun beni abone ettiğini öğrenmiştim. Derginizi okuduğum zaman çok beğenmiştim. Hele biz bize bölümünü daha çok beğendim. Derginize abone olduğum için çok mutluyum ve siz Kırmızıfare Dergisi'ni hazırlayan Marcello Argilli, Fatih Erdoğan, Melek Güngör, Cemal Erten, Seza Aksoy, Sevim Ak' a çok teşekkür ederim.
Aynen bir çiçek kadar tatlısınız.
Seni seven ve daima sevecek olan okurun
Burcu Gölgeli (İzmir, yaş:11)

Sevgili Burcu,
Sen ve senin gibi çiçek okurlarımız olmasa belki de dergimiz bu kadar güzel olmazdı. Sevgili Zeynep Barutçu'ya senin gibi tatlı bir okurumla beni tanıştırdığı için ne kadar teşekkür etsem azdır.
Nice mutlu ve kaşarpeynirli günler dileğiyle mektuplarını bekliyorum. Cik cik!
Kırmızıfare

Sevgili Kırmızıfare,
Dergilerimdeki Sevim Ak" ın yazarlığını ve Behiç Ak' ın resimlerini çok beğeniyorum. Bunların kitapları bende var. Derginizin masalları çok güzel. En çok 4. sayıdaki "Hangi yoldan gideceğiz?" adlı masalı seviyorum. Onu birçok kez okudum. Mektuplarım gittikçe çoğalacak. Bugünlük bu kadar!
Yağmur Nuhrat (İstanbul, yaş 8)

Bana dilediğin kadar yazabilirsin sevgili Yağmur, istersen yağmur gibi mektup yağdır! Cik cik cik!..

Sevgili Fatih ağabey,
Böyle bir dergi çıkarttığınız için kendinizle gurur duymalısınız. Çünkü Kırmızıfare çok güzel bir dergi. Yalnız sizden ricam bana devamlı yazmanız ve Kırmızıfarenin açık adresini göndermenizdir. Sevgiler
Şebnem Burcuoğlu (İstanbul, yaş:10)

Teşekkürler Şebnem. Sizler gibi okurlarımız olmasından dolayı gurur duyuyoruz. Adresimiz dergimizin ön kapağının içinde. Belki bir gün gelirsin.
Sevgiler,
Fatih.

Onu Seviyorum

Fatih Erdoğan

"Onu seviyorum!" diye çığlık atmak istiyorum, ama ya babam duyar da kızarsa? Başını önünde dalgın dalgın biberleri suluyor. Annem de kardeşimi pışpışlıyor kucağında. Kardeşim uyumak istemedi mi uyumaz. Bunu bildikleri halde uzun uzun uğraşırlar uyutmak için. Oysa bıraksalar yatağına... Ağlıyormuş. Ağlasın!.. Şimdi de ağlıyor işte. Kafamı toplayamıyorum onun yüzünden. Üfff... Ne yapmalıyım? Evleri bizim evin arkasında. Arada yalnızca boş bir arsa var. Onların da evleri bahçeli. Bahçenin ortasından uzanan beton bir yol var. O yolu yıkıyor. Yere su döküp, süpürgeyi, "Fışır fışır" diye sürtüyor pürtüklü betona. Merdivenlere oturup ona bakmaya başlıyorum. Akşam alacasında beni görebiliyor mu acaba? Üzerinde açık yeşil çiçekli bir giysi var. Adı mı? Adı Güzin. Betonu yıkadı. Sonuna geldi. Şimdi başını kaldırıp beni görebilir. Eyvah. Yerimden kalkıyorum. Merdivenleri çıkmaya başladım. Bir yandan basamakları birer birer çıkıyorum, bir yandan da gözlerim onda. Doğruldu. Tam karşıya baktı önce. Mehmet'lerin evine doğru. Mehmet'le konuşmuyoruz. Eskiden olsaydı Mehmet'lerin evine giderdim, bahçede oynamaya. O zaman onu daha yakından görürdüm. Ama Mehmet'in yanında bakamazdım ki. Hemen dalga geçer Mehmet. Sonra da herkese anlatır. O ne? Bana mı bakıyor? Basamakların sonuna yaklaştım. Hava gitgide kararıyor, ama sanki... Evet evet, bana bakıyor. Son basamağa adımımı atarken yüreğim pır pır! Birden bir korku... Ya başını çeviriverirse şimdi? Hayır! Başını çevirmeden bir şey yapmalıyım! Bakıyor hâlâ... Ellerim ter içinde. Basamaklardan aşağı kayıyor gözüm. Yüksekte olduğum aklıma geliyor. Gözüm yine onda geri çekiliyorum bir adım. Bakıyor mu? Evet. Fazla şansım kalmadı. Birden, titreyen kolum kalkıyor. Elimi sallıyorum. Sonra birden kıpkırmızı kesilip indiriyorum kolumu. Kolum fazlalık. Nereye koyacağımı bilemiyorum. Saçlarımı karıştırıyorum. Ya Mehmet de gördüyse?.. Hızla basamaklardan aşağı inmeye başlıyorum. Hemen eve gitmeliyim. Yorganımın altına başımı gömmeliyim. Son kez ona kaçamak bir bakış atıyorum ki... Gözlerime inanamıyorum. El sallıyor bana! Oracıkta taş kesilmiş gibiyim. Gözlerim kararıyor. Yalnızca onu görüyorum. Yeşil çiçekli giysisi ve havada sallanan eli... Birden annem çağırıyor. Sesim çıkmıyor. Annemin sesini o da duyuyor, ama eli hâlâ havada. Yalnız bir an kendi evlerine bakıyor, onu da çağıran var mı diye belki. Ellerim yine ter içinde. Saçlarıma doladığım elimi çözüyorum. Bir an havada tutup sallamaya başlıyorum ben de. O daha çok sallıyor. Hayır, ben daha çok... Her ikimiz de yarış edercesine el sallıyoruz birbirimize. Yine annemin sesi. Kollarımız iniyor. Evine doğru koşuyor. Ben de evin ön tarafına geçiyorum. Babam biberleri suluyor. Annem kardeşimi pışpışlıyor. Kardeşimi bilirim. Uyumak istemedi mi dünyada uyumaz. ◊

Camdan Ayakkabılar

Serhan Sernikli

Resimler: *Huban Korman*

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, uzak masal ülkelerinden birinde, güzeller güzeli bir prenses yaşarmış. Herkes tarafından sevilen, yakışıklı prenslerin hayallerini süsleyen bu genç prenses, ne yazık ki pek mutsuz bir yaşam sürermiş. Güzelliğini, çevresindeki onca sevgiyi, sevgiliyi ve dahi diğer pek çok zenginliği kendisine görünmez kılan büyük bir derdi varmış çünkü. Bu dert prensesin annesinden kaynaklanıyormuş. Yo, hemen öyle yanlış düşüncelere kapılmayın! Kraliçe ne öyle kötünün kötüsü bir üvey

anne, ne de aynı derece kötü bir krala varıp kendini kocasına kul köle etmiş, çocuklarını bir kenara itmiş biriymiş. Aksine, sevecen, iyi kalpli, kendi halinde hanım hanımcık bir kadınmış. Zaten çoğunuz onu tanıyorsunuzdur. Çünkü vaktiyle "Külkedisi Cinderella" diye çağrılan pek ünlü bir masal kahramanıdır kendisi. Bizim genç prensesin derdinin sebebi de buymuş.

Artık yaşını başını almış, çoluk çocuğa karışmış bir kadın olan Kraliçe -evlilik yaşamını pek sıradan bulduğundan olsa gerek- ne zaman fırsatını bulsa yaşadığı o olağanüstü masalı çocuklarına ballandıra ballandıra anlatır, üvey annesinin evinde çektiği sıkıntıları, her şeyi değiştiren o muhteşem baloyu ve prensin kendine nasıl âşık olduğunu, balo gecesi saat on ikideki telaşlı kaçışını, sonra da prensin elinde ayakkabı tekiyle kendisini günlerce ev ev nasıl aradığını öyle güzel hikaye edermiş ki, etrafındakiler daha evvel defalarca dinledikleri bu masala yine de kulak kabartmaktan kendilerini

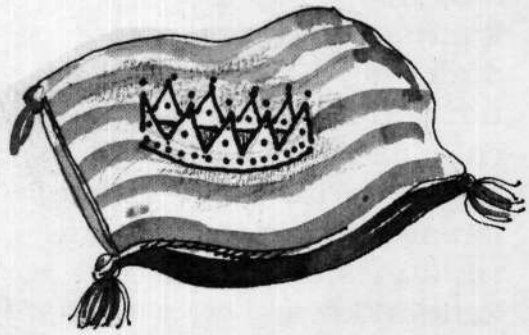

alıkoyamazlarmış.

Kraliçe öyküsünü her noktalayışında, en değerli mücevherlerinden daha da özenle sakladığı camdan ayakkabılarını muhafazasından çıkarıp kendini dinleyenlere gösterir, ama kimsenin dokunmasına izin vermeyerek onları uzun uzun okşar, gözlerini de boşluğa dikip öylece kalırmış.

Çocukları ise annelerinin bu masalını önceleri ağızlarını açık bırakan bir hayranlıkla, sonraları terbiyeli bir hoşgörüyle, en sonunda da bıkkınlıkla dinler olmuşlar. Fakat kardeşlerin en küçüğü güzel prensesimiz için bu masal, her zaman olağanüstü çekici ve heyecan vericiymiş.

Annesinin her boş vaktini yakaladığında masalı ona en

başından anlattırır, dizinin dibinde oturup hiç kıpırdamadan sessizce dinlermiş. Kraliçe masalının derinliklerine daldıkça, o da kendi düşlerinin derinliklerine dalar, anlatılanları hayalinde canlandırır, annesinin yerine de kendini koyarmış.

En büyük düşü, en derin dileği buymuş. Annesininki gibi görkemli, hep anlatılabilecek bir masal yaşamak. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gözünde.

Gel zaman git zaman, prensesin bu düşü tüm günlerini doldurur olmuş. Üstelik öyle dizi dibinde oturup sadece dinlemek de yetmiyormuş kendisine artık. Böyle bir masal yaşamak şart bana, diye düşünürmüş.

Fakat talihsizlik işte; zaten güzel zengin ve sevilen bir prenses olduğu için böyle bir masala başlaması imkansız gibi görünüyormuş. Neredeyse lanet eder olmuş bu haline. Çoğu geceleri yatağında ağlaya ağlaya halsiz düşüp, "Keşke ben de kötü kalpli bir üvey anne elinde eziyet çeken sefil bir kız olsaydım," diye sayıklarken uykuya dalar, rüyasında da, ocak başlarında küllere bulanmış halde hayaller kuran bütün fakir kızların kendisini küçümseyici bakışlarla

süzdüklerini görüp, kan ter içinde uyanırmış.

Yine günler gelip geçmiş ama bir masal yaşayabileceğine dair herhangi bir işaret belirmemiş. O güzel yüzünü derin bir keder gölgelemiş. Hareketleri silikleşmiş. Suskunlaşmış. Oysa bu durgunluğunun ardında fırtınalar esmekteymiş. Kalbi telaşla çarpıyormuş. Zamanın acımasızca ilerlediğinin, eğer beklemeye devam edip bir şeyler yapmazsa sıradan bir masal için bile çok geç olacağının farkındaymış. Ama hayatında her şey o kadar normal ve düzgünmüş ki, bir masal başlatacak yanlışlıklardan, kötülüklerden, felaketlerden eser yokmuş. Ve uzun zaman da olacağı yok gibiymiş.

Böylece, ne yapsam da bir masala başlasam, diye düşünüp bunalan güzel prensesimizin aklına birden korkunç bir fikir gelmiş. Annesinin camdan ayakkabılarını çalmak...

Öyle ya, annesinin o olağanüstü masalının kaynağı özü, camdan yapılma bir çift sihirli ayakkabı değil miymiş? Hangi başka kimsenin, ama hiç kimsenin ayağına uymayan o eşsiz ayakkabılar. Annesinin masalını böylesine soluk kesici ve unutulmaz kılan o gizemli ayakkabılar. Eğer onlardan biri ayağından çıkıp geride kalmasa, prens kendisini bulamayacak, Külkedisi de çok çok bir gecelik mutlulukla yetinmek zorunda kalacakmış. Bir zaman sonra da unutulup gidecek, değil bir masal kahramanı olmak, sıradan bir öykünün baş kişisi bile olamayacakmış. Evet! Camdan

ayakkabılara mutlaka sahip olmalıymış! Böylece aynı masalı kendi de yaşayabilirmiş. En azından yansından başlayabilirmiş. Bu kadarına da razıymış. Hiç masalı olmamaktansa...

Nitekim bir gece sarayda resmi bir davet verildiği sırada prenses baş ağrısı bahanesiyle salondan erken ayrılmış. Doğruca odasına koşmuş. Birkaç parça eşyasıyla mücevherlerini ve kumbarasındaki tüm altın liraları koymuş bavuluna. Sonra sessizce annesinin odasına gitmiş. Odaya girip, camdan ayakkabıların muhafazasının anahtarını annesinin her zaman sakladığı yerde eliyle koymuş gibi bulmuş. Ayakkabıları yerinden çıkarmış ve bir örtüye sarıp usulca odadan ayrılmış. Heyecandan kalbi öyle hızlı çarpıyormuş ki, bir an için düşüp bayılacağını ve hiçbir yere gidemeyeceğini sanmış. Ama gelecek zamanda kendisini bekleyen masalı ve belki de bu masalın şimdi bile başlamış olabileceğini düşününce yeniden kuvvet bulmuş. Odasından bavulunu alıp ayakkabıları da içine koymuş ve hemen o gece uzak ülkelere kalkan ilk kervana katılarak ülkesinden ayrılmış. Kervan günler boyu yol almış. Geceleri kâh bir kervansarayda, kâh bir pınar başında konaklamış. Tepeler, vadiler, çöller, nehirler aşmış. Pek çok masal kentlerinden ülkelerinden geçmiş. Nihayet varacağı son menzile de varıp durmuş ve dağılmış. Güzel prensesimiz de bir elinde bavulu, bir elinde yol çantası ile hareketli bir pazar yerinin ortasında kalakalmış. Biraz korkmuş önceleri bu yabancı kalabalıktan, karmaşadan. İçinden bir ses ona hemen geldiği yere dönmesini söylüyormuş.

Ama prensesimiz yine yaşayacağı masalı düşünerek

bu sesi susturmuş ve saray yakınlarında bir han bulmak üzere kenti dolaşmaya başlamış.

Günler gelip geçmiş, prensesimiz de yerleştiği han odasında sarayda bir balo verilmesini beklemiş. Her gün sabah, hiç aksatmadan handan çıkıp doğruca sarayın danışma bürosuna gidiyor, o akşam herhangi bir balo olup olmadığını soruyormuş. Aldığı olumsuz yanıta rağmen moralini bozmadan geri dönüp ertesi günü bekliyormuş.

Derken bir sabah beklediği yanıtı vermişler kendisine. Evet, o akşam sarayda büyük bir balo tertiplenecekmiş. Üstelik konuklar arasında pek çok soylu kişi, prens, prenses, kral ve kraliçe varmış. Dahası balo, **Unutulan Masalları Hatırlatma ve Yaşatma Derneği** yararına verildiği için, davetiyeleri uygun bir bağış karşılığı almak da mümkünmüş.

Bunu duyan prensesimiz sevincinden yerinde zıpzıp zıplamış. Hemen pazar yerine koşarak en pahalı kumaşların en güzellerinden almış. Aldıklarını kentin en ünlü terzisine yetiştirmiş öğle vakti olmadan. Terziye bir servet teklif ederek akşama kadar elbisesini bitirmesini istemiş. Hattâ, kadını heveslendirmek için elmas bileziklerinden birini ona hediye etmiş. Daha sonra, baloda takacakları dışında geri kalan tüm mücevherlerini kuyumcularda paraya çevirerek, şehirdeki kupa arabalarının en görkemlisini, atların da en zariflerini kiralamış. Ancak bu şehirde araba kiraları pek yüksek tutulduğundan parası ancak gece yarısına değin kiralamaya yetmiş. Ama prensesimiz bu duruma üzülmediği gibi, sevinmiş bile. Tıpkı annemin masalında olduğu gibi, diye düşünmüş. Böylece varını yoğunu masal için harcamış.

Günün geri kalan kısmını elbise provalarıyla geçirmiş. Nihayet akşama doğru elbise bitmiş, kiraladığı atlar ile araba da kaldığı hanın kapısı önüne gelmiş.

Öyle heyecanlıymış ki, titreyen elleri giyinirken defalarca elbisesinin fırfırlı dantellerine dolanmış. Yıllardır, ama yıllardır

beklediği an gelmiş işte. Birazdan camdan ayakkabılarını da giyince masalı başlayacakmış.

Ayakkabıları düşününce birden buzdan bir korku saplanmış yüreğine. Onca zamandır ayakkabılar yanındaymış ama bir kez olsun ayağına giyip denememiş. O kadar eminmiş ki, aklına bile gelmemiş uyup uymayacağı. Oysa ayakkabılar sadece ve sadece annesi için sihirden yapılmışlar. Nitekim başka hiçbir kızın ayağına olmamış ya! Hiç aklına gelmemişmiş bu. Şimdi camdan ayakkabılar kendisine de uymazsa terkettiği her şey, katlandığı tüm sıkıntılar, bütün çabaları boşuna olacakmış. Masalı, başlamadan bitebilirmiş. Üstelik başka ayakkabı alacak parası da kalmamış.

Kurulmuş bir bebek gibi cansız adımlarla yaklaşmış camdan ayakkabıların durduğu bavula. Kapağı kaldırıp ayakkabıları çıkarmış, yavaşça yere bırakmış. Doğrulmuş ve korkudan uyuşmuş eklemlerini zorlayarak sağ ayağını ayakkabının içine doğru uzatmış. Baş parmağı ayakkabının burnuna değdiğinde topuğunun az bir kısmı dışarıdaymış daha. Panik

içinde itelemiş ayağını. Topuğunun geri kalan kısmı da girivermiş. Aldığı derin nefes, yüreğine saplı korku buzlarını buharlaştırmış. Evet, biraz küçükmüş, sıkıyormuş ayağını ama giyebilmiş işte. Ne de olsa Külkedisi'nin kızıymış. Hemen öteki tekini de giymiş. Hazırmış artık. Masalı başlayabilirmiş...

Birbirinden zarif sekiz atın çektiği o görkemli araba sarayın kapısından içeri girdiğinde herkesin bakışları ona çevrilmiş. Hele içinden inen güzeller güzeli prensesimizi gördüklerinde, tüm soylu beylerin ağızlan hayranlıkla açılırken, tüm soylu hanımlarınki de kıskançlıkla büzülmüş.

Arabadan inerken arabacı prensesin kulağına kira süresinin tam gece yarısı bittiğini ve sonra diğer bir davet için kiralandığından eğer saat on ikiyi vuruncaya değin gelmezse, kendisini beklemeden gidebileceğini fısıldamış. Fakat kendisini masalın büyüsüne kaptırmış olan prensesin ise bu sözler bir kulağından girmiş diğerinden çıkmış.

Balo göz kamaştırıcıymış. Prensesimizin etrafında toplanan, iltifatlar yağdıran yakışıklı prenslerin, zengin şehzadelerin ise bini bir

paraymış. Hepsi de onunla dans edebilmek için prensesin dans defterine adlarını yazdırıyorlarmış. Fakat dans etmek isteyenlerin sayıları o kadar çokmuş ki, defterinin yaprakları tükenen prensesimiz çareyi masalardaki beyaz peçeteleri kağıt niyetine kullanmakta bulmuş. Bu arada içlerinden birini de gözüne kestirmiş. Altın rengi saçları, uzun boyu ve atletik yapısı ile tam masallara yakışacak bir prensmiş bu. En şık ve en zengin giysi de onun üzerindeymiş. Prenses birkaç danstan sonra diğer talipleri atlatıp hep onunla dans etmeye başlamış.

Zaman su gibi akıp gitmiş. Gece yarısı olmuş. Prensesimiz yakışıklı prensinin kollarında bütün gece boyu yapılan her dansa olanca zerafeti ile atılmış. Âşık olmuş, âşık etmiş. Bir rüyadaymış sanki. Eh, ne de olsa bir masal yaşıyormuş.

Onu uyandıran, balo salonundaki saatin on ikiyi seslendiren ağır ihtişamlı gongları olmuş. Bir an için masalı filan boş verip sabaha kadar prensi ile dansa devam etmek istemiş. Sonra hemen bu bayağılığından utanıp, telaşla prensin kollarından ayrılmış. Koşarak çıkmış salondan. Prensesin bu garip davranışlarına anlam veremeyen genç prens, onun arkasından gelmek istemiş ama, uzun süredir kenarda bekleyip bir prens boşalmasını gözleyen kızlardan biri yolunu keserek onu tekrar dans pistine sürükleyivermiş.

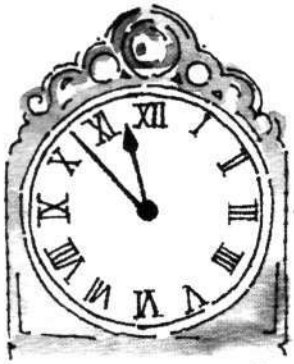

Sarayın ön cephesindeki merdivenlerden aceleyle inerken, kendisini getiren arabanın diğer davete gitmek üzere bahçe kapısından çıkmakta olduğunu görmüş. Yetişmek üzere koşmaya hazırlanırken

ayakkabılarından birini geride bırakması gerektiğini hatırlamış. Hemen eğilip çıkarmak istemiş, ama olmamış. Gece boyu dans etmekten yorulan ve şişen ayakları, zaten dar olan ayakkabıyı kendinden bir parça yapmışmış sanki. Basamaklara oturup iki eliyle çekip çıkarmaya çalışmış, başaramamış.

Bu arada arabanın da gözden yittiğini görmüş. Hana kadar yürürüm ben de, diye düşünmüş. Fakat birazdan prensin onu aramaya çıkacağını ve kendisini böyle basamaklarda oturmuş kan ter içinde ayakkabısını çıkarmaya çalışırken bulacağını aklına getirince yeniden telaşlanmış. Hiç hoş olmazmış böylesi. Masala da uymazmış. Sonuna kadar götürmeye kararlıymış masalı. Zaten yarısından başlamış. Bir çıkarabilseymiş şu ayakkabıyı ayağından!

Basamağın kenarına topuğunu taktırıp çıkarmaya uğraşırken, önce küçük bir şangırtı, sonra da keskin bir acı duymuş. O anda tüm telaşı durmuş. Daha doğrusu tüm vücudu, aklı durmuş. İnanamamış, inanmak istememiş. Gözlerini yummuş, açtığında her şeyin düzelmesini dilemiş. Gözlerini açmış, gördüğü, bir alt basamağa süzülen ince bir kan şeridiymiş. Camdan ayakkabısı kırılmışmış. "Ötekini bırakırım öyleyse," diye düşünmüş hızlı hızlı. "Onunla bulurlar beni. Bir şeyler bırakmalıyım geride. Varlığımı hatırlatacak, masalımı devam ettirecek. Mutlaka bırakmalıyım, mutlaka."

Olanca gücü ile asılmış ayakkabısının diğer tekine. Çıkacak gibi olunca sevinmiş. Dişlerini sıkmış, gözlerini yummuş, son bir gayretle yeniden zorlamış ayakkabıyı. Bir çatırtı ve yine o acı. Bu seferki çok daha keskin, çok

daha yaralayıcıymış. Yüreğinin en derinliklerine işlemiş. Bir süre öylece kalakalmış. Sonra yavaşça açmış gözlerini. Yol yol çatlamışmış camdan ayakkabı. Bazı yerleri içine çöküp hem elini hem de ayağını kesmişmiş. Ellerini ayakkabının üzerinden çekince parça parça dökülmüş ayakkabı basamakların üzerine. Mahvolmuşmuş masalı. Camdan ayakkabıları

gibi parça parça olmuşmuş.

Hiçbir şey düşünemiyormuş artık. Sadece bir an önce hana varıp yorganının altına saklanmak ve tüm gözyaşları tükenene dek ağlamak istiyormuş. Gözyaşı damlaları şimdiden yanaklarından süzülmeye başlamış bile. Hana ulaşmak için koşmaya başlamış. Kan içindeki ayakları geride kırmızı izler bırakıyormuş. Yan yola gelmeden tükenip kalmış. Olduğu yere, bir ağaç altına çökmüş.

Uyumak, sadece uyumak istiyormuş. Uykunun tüm acılarına iyi geleceğine eminmiş. Uyku, merhemi olacakmış yaralarının. Birazcık uyku...

Onu uyandıran günün üzerine düşen ilk ışıkları olmuş. Ama keşke düşmez olaymışlar. Çünkü bu ışıklar, öyle baygın uyurken, üzerindeki tüm mücevherlerin ve elbisesinin kıymetli dantellerinin çalındığını göstermiş ona. Umursamamış. Artık hiçbir şeyi umursamayacakmış gibi hissediyormuş.

Ayaklarını sürüye sürüye hana varmış. Kesiklerinden akan kanlar kurumuşsa da, yaralan çok açıyormuş. Hancı kadın, prensesi böyle yara bere içinde, yırtık pırtık elbiselerle görünce başta tanıyamamış. Dilenci sanıp içeri almak istememiş. Sonra yakından bakınca kim olduğunu anlamış. Birkaç yapmacık vah vah edip, avutucu söz söyledikten sonra, kaldığı odanın kirasını ve yediği yemeklerin parasını henüz ödemediğini belirtmiş. Oysa prensesimizin verecek hiçbir şeyi yokmuş artık. Her şeyini bir masal uğruna, bir masal kahramanı olabilmek için tüketmişmiş zaten. Parasını alamayacağını anlayan hancı kadının bu işe canı pek sıkılmış. Öfkeyle, borcunu handa çalışarak ödeyebileceğini, bitene kadar dışarıya adımını atamayacağını, aksi takdirde kendisini kent muhafızlarına hırsız diye yakalattıracağını söylemiş.

Böylece prensesimiz o günden sonra handa çalışmaya başlamış. Eski, yamalı elbiseler giyiyor, mutfağın bir köşesinde yatıp

kalkıyor ve artan yemekleri yiyormuş. Bütün gün ocakları temizliyor, çamaşır bulaşık yıkayıp, odaları düzeltiyormuş. Günleri çok yorucu geçtiği gibi hancı kadının ve iki kızının kötü davranışları da cabasıymış. Üstelik aylık olarak öyle düşük ücret alıyormuş ki, borcunu ödeyebilmesi yıllar alacak gibiymiş.

Geride kalanları soracak olursanız, anlatacak fazla bir şey yok. Balodaki yakışıklı prens o gece sabaha kadar diğer kızlar ile dansa devam etmiş. Danstan ve içkiden bitkin düşünce de gidip yatmış, ertesi gün akşama dek uyumuş. Uyandığında ise baş ağrısını nasıl geçirebileceğini düşünmekten başka bir şeye hali yokmuş.

Prensesimizin annesi Kraliçe'nin ise ne hissettiğini kimse bilmiyor. Çünkü camdan ayakkabılarının kayboluşundan kimseye söz etmemiş. Ama o günden sonra da masalını hiç anlatmamış. Sarayın önündeki merdivenlerde kalan cam kırıkları ile kan izlerini uşaklardan biri sabahleyin erkenden süpürüp silmiş.

İşte böylece güzel prensesimizin hikayesinin sonuna geldik. Bildiğim kadarıyla kendisi bugün hâlâ o handa çalışıyor ve çok sıkıntı çekiyor. Ama dediklerine göre, zaman zaman küllere bulan dudaklarında hafif bir tebessüm, gözlerinde ise beklenti pırıltıları dolaşıyormuş.

Küçük Bir Kız Tanıyorum Altı Yaşında

Yazan: Nezihe Meriç Resimler: Ceren İncesu
Doğan Kardeş Kitaplığı No:28 / Yapı Kredi Yayınları Haziran 1992, 112 sayfa, 22.000TL

ISBN 975-363-034-4

__Nezihe Meriç__ 1925 yılında Gemlik'te doğdu. 1942'de Eskişehir Lisesi'ni bitirdi. Bir süre İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne ve aynı fakültenin Felsefe Bölümü'ne devam etti. Nezihe Meriç'in tanıttığımız kitabı dışında ayrıca __Sular Aydınlanıyordu__ (1968), __Sevdican__ (1985), __Dumanaltı__ (1979), __Alagün Çocukları__ (1976) adlı kitapları vardır.

"Kim bu Ayşe?
Bilmem ki!
Acaba ben miyim?
Ama olmaz ki. Ben yazarım. Kocaman biriyim.
Peki benim çocuğum mu?
Değil. Benim çocuklarım da büyük.
Peki kim bu Ayşe o zaman? Kim bu küçük kız?
Tam bilemiyorum. Ama onu çok seviyorum. Üstüne titriyorum. Bu öyküleri yazarken yüreğim sevgiyle kabarıyor. Seviniyorum. Çok eğleniyorum kendi kendime."

diye tanıtıyor yazar kitabının kahramanını. Ayşe annesi ve babası çalıştığı için akşama dek evde onları yalnız başına beklemek zorundadır. Henüz altı yaşında olduğu için her şeyi yapmasına izin yoktur. Örneğin ocağı yakmamalıdır asla. Dolaptaki soğuk yemekleri yemelidir yalnızca.

Ev aslında Ayşe için bir serüvendir. Sandık odası, balkon, yeni taşınan komşular, karşı apartman...

Ayşe'nin serüvenini mutlaka okumalısınız!

Not: Bu kitabı kitapçınızda bulamazsanız, bize yazın. Kitabınızı adresinize __Kırmızıfare__ postalasın. Hem de yüzde yirmi indirimli olarak.

İpucu Bizden Çözümü Sizden

Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Geçenlerde haber göndermişti ninem, gelsin, diye. Özlemiştim zaten, koşarak gittim yanına. Oturttu beni karşısına:

"Kırmızıfare'yi omuzuna almış, arkadaşlarına bilmece sormuşsun öyle mi?"

"Evet"

"Ama eskiden bilmecelerin nasıl sorulduğunu, nasıl yanıtlandığını da anlattın mı onlara?"

"Doğrusunu istersen yazı ile anlatmak güç. Onlarla karşı karşıya gelebilseydim..."

"Öyleyse seninle bilmece atışalım. Eğer atışmamızı arkadaşlarına olduğu gibi aktarabilirsen, eskiden bilmece nasıl sorulurmuş, anlarlar."

"Ne iyi olur, hemen başlayalım."

"İşte sana bir bilmece:

Dağlardan taşlardan.
Canlıdan, cansızdan,
Yiyilir içilirden,
Yiyilmezden içilmezden,
Ben söyleyeyim sen bul?"

Düşündüm taşındım, karşılığını veremedim. İpucu istedim.

"Yenilir mi?"

"Yenilmez"

"İçilir mi?"

"İçilmez"

"Elle tutulur mu?"

Tutulmaz"

"Bizim evde var mı?"

"Sizin evde yok"

"Ben bilemiyorum, neymiş karşılığı sen söyle," deyince: **"Olmaz, bir** şehir ver ki söyleyeyim," dedi ninem.

"Nereyi vereyim?"

"Say bakalım."

Başladım trafik kodlarına göre Türkiye'nin illerini saymaya. Söylediklerime "cık" diyerek kafasını havaya kaldırıyordu. Saydım saydım sonunda Zonguldak'a geldim. Ama hiçbirini istemedi. Sordum:

"Peki nereyi istiyorsun?"
"Doğduğum yeri"
Anladım nereyi istediğini. Ninem, Harput denilen ve bugün harabe olan eski bir kenti istiyordu. Çocukluk günlerini özlediği belliydi.
"Harput senin olsun."
"Harput orda yıkıl, burda yıkıl'
Tozu toprağı çaydan aşağı
Gel bizim eve tıkıl" diye tane tane söylediği tekerlemenin sonunda sorduğu bilmecenin karşılığını açıkladı. Bilmecenin yanıtı bilmece imiş. Bilmecenin bilmece ile sorulabilecegini de hiç düşünmemiştim. Şimdi sıra sizde. İşte size ipuçlarıyla birlikte üç bilmece. Çözün, yanıtlarınızı yazın. Kırmızıfare, bilmeceleri çözenler için, kitap armağan köşesi hazırladı, yanıtlarınızı bekliyor.

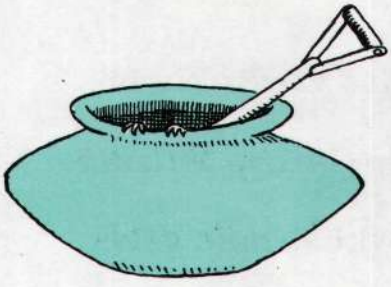

Haydi kolay gelsin:

1- Masal masal maniki
Tırnağı var on iki
Bindik kürek sapına
îndi macun küpüne
Macun küpü taştı
Kan koca şaştı.

İpucu: *Yenilmez, içilmez. Gözle görülür, ele geçmez. Beyazı var, bozu var. Elinizdeki dergide kırmızısı var.*

2- **Aşağıdaki bilmecenin karşılığı hangisidir?**
Tel tel kadayıf
Bizim hanım çok zayıf
Zayıflığı bir yana
Gözünün biri kayıp
a) Trafik lambası
b) Dikiş iğnesi
c) Şırınga
d) Bir gözü görmez kız

3- **Aşağıdaki bilmecelerden hangisinin karşılığı "ad" dır?**
a) Gökten iner apışır
Her adama yapışır.
b) Dili var söylenemez
Kulağı var işitemez.
c) Bir boru içinde kızıl su akar
İnsanın ömrü bu suya bakar.
d) Akşama kadar gezer
Sabaha kadar ağzım açar.

HANGİ KİTAPTAN?

Aşağıda yalnızca birkaç başlangıç satırını verdiğimiz kitapları tanıyabilecek misiniz bakalım? Cevaplarınızı bekliyoruz...

1) Elif Kız? Var... Çiçek Kız? Var... Deniz Kız? Var... Çimen Kız bile var. Ama Kiraz Kız var mı? Kiraz Kız da var. Nerde mi? O ufacık köyde. Orta Anadolu'nun o minicik köyünde Kiraz Kız.

2) **Yeryüzünde, adı Ayşe olan ne çok kimse vardır kimbilir. Kimse bilemez.**
Ben bir tanesini tanıyorum. Bu, beş yaşını bitirip altısına basan küçücük bir kız.
O benim bir parçam. Çünkü, benim bu öykülerimle geldi yeryüzüne.

3) Adım Ishmael. Kaç yıl önce, tam hatırlayamıyorum, denize açılmak istedim. Cebimde birkaç kuruş vardı, karadaysa beni ilgilendiren bir şey kalmamıştı. Hem yolculuk edecek, hem de dünyanın görmediğim yerlerini görecektim. Ne zaman can sıkıntısından boğulacak gibi olsam, ne zaman yaşamın önemi kalmayıp ölüm çekici gelmiyi başlasa, ne zaman birine ya da bütün dünyaya öfkelensem, denize açılmanın zamanı geldi diye düşünürüm. Aslında bunda şaşılacak bir şey yok. İnsanlar denizi tanısalar benim duyduğum şeyleri duyarlardı. Nereye gitseniz bütün yollar denize çıkar. Denizin herkesi çeken tuhaf bir güzelliği, albenisi vardır.

11. sayının yanıtları: 1)Küçük Prens/Antoine de Saint-Exupery, 2)Pinokyo/Carlo Collodi, 3)Suna'nın Serçeleri/Gülten Dayıoğlu, 4)Gülibik/Çetin Öner

MAVİBULUT YAYINLARI 1992

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ DİZİSİ

Fili Yuttu Bir Yılan / Fatih Erdoğan	10.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor / Fatih Erdoğan	10.000.-
Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	10.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	10.000.-
Dedem Bana Düdük Yaptı / Fatih Erdoğan	10.000.-
Geçiyordum Uğradım / Fatih Erdoğan	10.000.-
Ablam Bana Dil Çıkardı / Fatih Erdoğan	10.000.-
Sınıfta Kaldım Haberim Yok / Fatih Erdoğan	10.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	48.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	40.000.-
Aç Tırtıl/Eric Carle	30.000.-

ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) / A. de Saint -Exupéry	38.000.-

ÇOCUK EDEBİYATI DERGİSİ

KIRMIZIFARE 2, 3,4,5, 6, 7, 8, 9,10,11,12	12.000.-

MAVIBULUT YAYINLARI Yenicarşı Cad.
.33/2 Ferah Ap. D.4 80060 Galatasaray
İstanbul Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

MOR DAĞDAKİ CANAVAR